

A Lány naplóbejegyzései

Matekfakton ültem. Kint sütött a Nap, február 14-ét írtunk...
A felelő szenvedett a táblánál,
én csendben firkálgattam a füzetembe...

- Milyen csinos kis szív – sipított a fülembe a tanerő. – Ha ráér illet rajzolgatni, akkor...

És erre feladta a következő példát:

21. Ábrázoljuk az alábbi nevezetes görbéket:

a) $r = 8(1 - \cos \varphi)$;

Persze, lazán megoldottam...

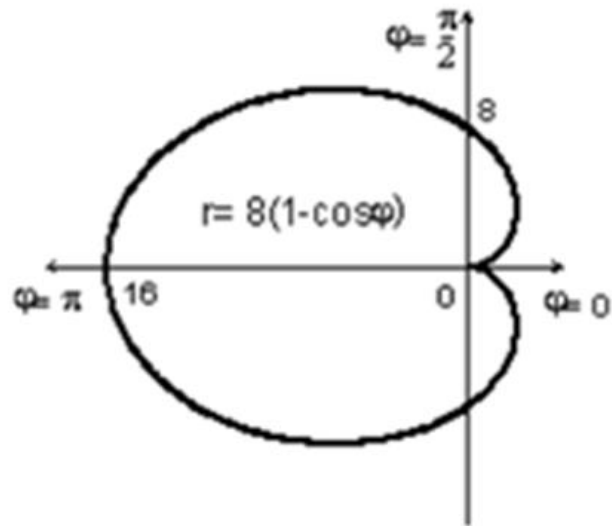
- Csinos kis szív! - vigyorogtam a tanerőre!

A Fiú naplóbejegyzései

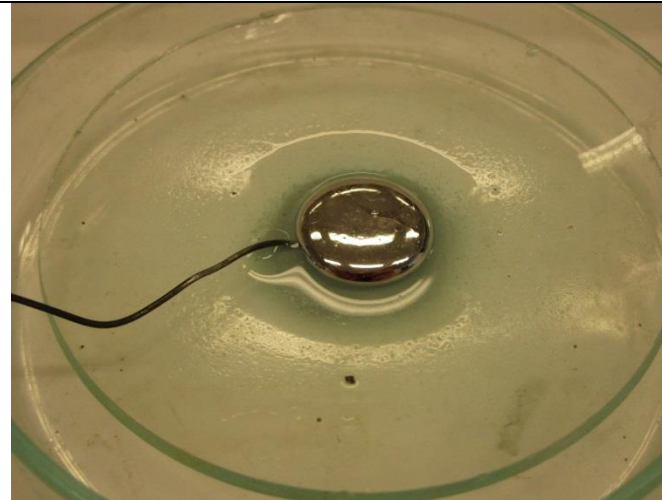
Fizika fakton ültem... Egy Hertz nevű pasiról tartott a haverom kiselőadást. A szünetben még poénkodott is, hogy milyen vicces, SZÍV a neve az férfinak, akiről a frekvencia mértékegységét elnevezték... Most egy ingával legyezett, számolta a lengéseit, meghatározta a frekvenciáját...

Aztán előkerült egy tál, egy üveg higany... és azt sem tudtam, most kémia vagy fizika órán vagyok-e... mit figyeljek?

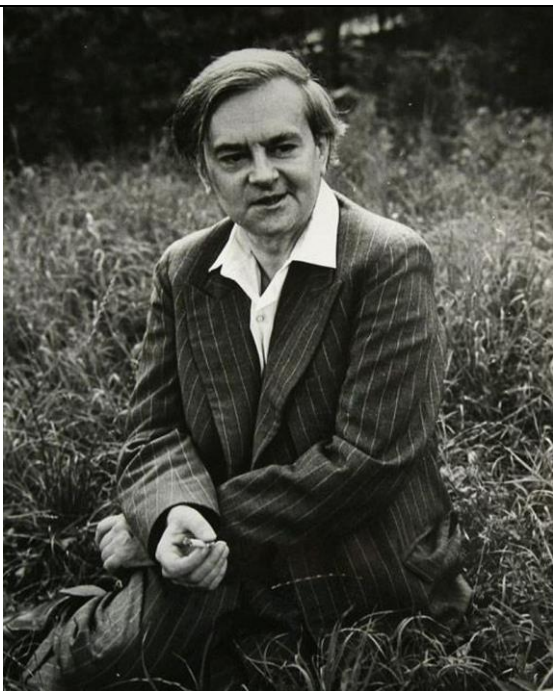
A periodikus lüktetést – frekvenciát, vagy a bonyolult kémiai folyamatokat?

Szakadt az eső, így matekfakt után betértem a könyvtárba. Mindig megnyugtat a csend, a rend, ami ott fogad... a racionális matekpéldák után egy kis érzélem... Weöres kötetért igyekeztem...

Szakadt az eső, így fizika fakt után betértem a könyvtárba. Mindig megnyugtat a csend, a rend, ami ott fogad... a racionális fizikapéldák után egy kis érzélem... Weöres kötetért igyekeztem...

A Találkozásunk után egyszerre értelmet kapott mindaz, amiről ma a fizika fakton hallottam. Heves szívdobogás – rövidebb ingahossz...

Mikor kiléptem az iskola kapuján, a vihar már elvonult, de csepergett még az eső. Meg kellett keresnem az esernyőmet, nem szerettem volna, ha megázik a hajam...

Mikor kiléptem az iskola kapuján a vihar már elvonult, de csepergett még az eső. Hirtelen ott a kapuban földbe gyökeredzett a lábam.

Egyszerre három csodának lehettem tanúja:

- 1.: döngött februárban!
- 2.: szívárvány feszült az égre februárban!
- 3.: ott állt a kapuban a Weöres kötetet olvasó Lány!

- „A színek a fény tettei, tettei és szenvedései” – szólítottam meg.

- Goethe – vágta rá könnyed természetességgel.

És ott, akkor már tudtam, hogy mindketten ugyanarra gondolunk!

Szivárvány februárban

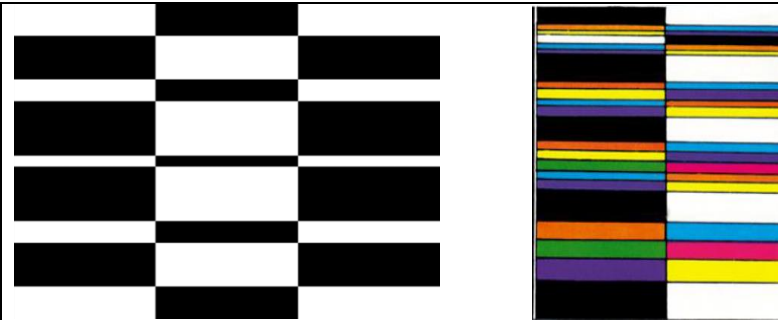
Villámlott, majd megdördült az ég. Összenéztünk és úgy éreztem abban a pillanatban, hogy mind a ketten ugyanarra gondolunk...

Egyszerre mondtuk ki:

- Mennydörgés...

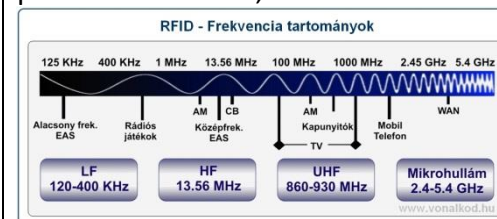
Zavaromban a mobilomat az uzsonnás zsákomba csúsztattam az alufóliába a maradék szendvics mellé...

Aztán szerencsére a kutyámnak oda akartam adni a szendvicsem maradékát... S előkerült a telóm... Vacsorázni hívott 100 sms...

- Mennydörgés...

Aztán telefonszámot cseréltünk. Miután hazaértem, egy órán át próbáltam felhívni, mindhiába... 100 sms – t küldtem...

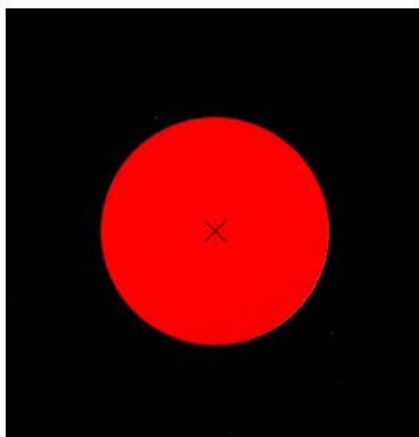

A randevúra ruhát válogatni nem is olyan egyszerű... Fekete? Fehér?...
Aztán a skarlátpirost választottam...

Optikailag – 5 kg?!

A skarlátvörös és az utóképe

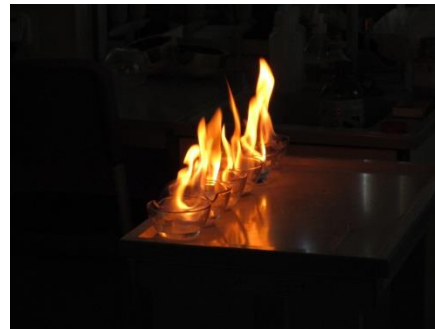
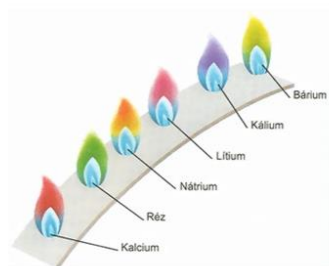
A vendégelőbe természetesen igyekeztem, hogy én érjek oda előbb...

Ahogy belépett a belső terembe a skarlátpiros ruhába öltözött Leány, a félhomályban éles pillantást vettem reá... s mikor észrevettem s elmozdult onnét felém, a velem szemközti fehér falon egy fényel övezett fekete arcot láttam, s a jól kivehető alak ruházata szép tengerzöld színben jelent meg.

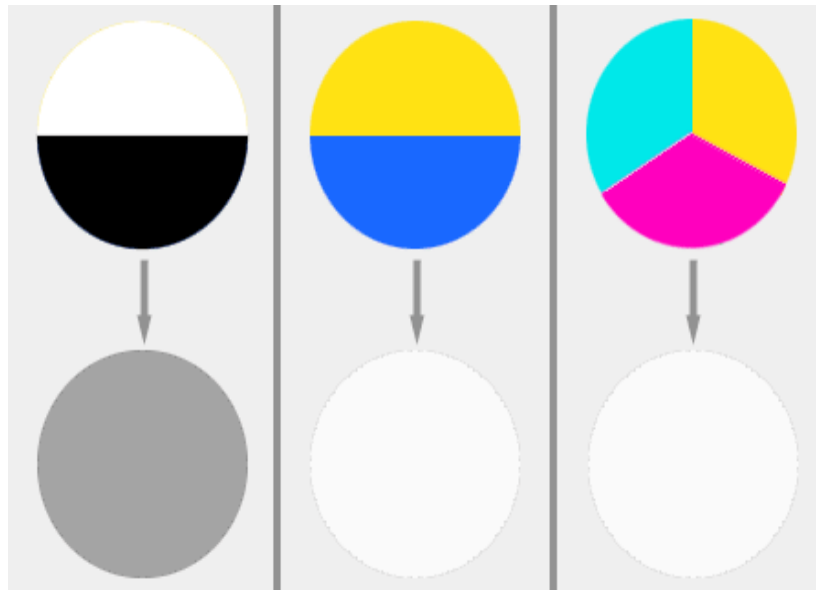

Arra, hogy mit ettünk, már nem emlékszem, de arra igen, hogy különleges, színes lángú gyertyákat gyújtott a pincér az asztalon...

Színes lángok

A beszélgetés kissé ellaposodott. Talán, ha hallgatnék egy kicsit, inspiráló lehetne – gondoltam. Még szerencse, hogy az előző vendégek gyerekei itt felejtették a pörgettyűiket. Gondoltam, ha fehéret ad ki, akkor jól kiegészítjük egymást, ha zöldet, akkor nem...

Arra, hogy mit ettünk, már nem emlékszem, de arra igen, hogy kiloptam egy szál vörös rózsát a vázából és gálánsan átadtam az előétel után...

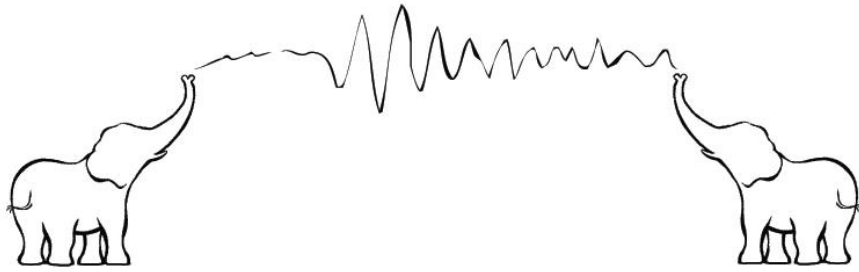
Hosszas hangolás után megszólalt a zenekar...
én titkon azért fohászkodtam magamban, hogy ne legyen képzett
muzsikus a vacsoravendégek között...

- Kérem, fizetnék! – intettem oda a pincért...
A maradék pénzből még meg kellene vennem a két jegyet a cirkusz
esti előadásra. Csak remélni tudtam, hogy jól számoltam ki a
borravalót...

Ja, a cirkuszban a fő attrakció a számoló elefánt!

Aggódtam, lesz-e emiatt köztünk cirkusz?

Másnap a könyvtárba egyszerre vittük vissza a Weöres köteteket...

Hát, hogy mik is a szív titkai?
boncolgathatjuk még a kérdést...

